Arturo Orbán megállítása

CSILLAG ISTVÁN
közgazdász

HOSSZÚ MENETELÉS

Az Orbán által vezetett „békeharcosok” lendületét tandrámák vagy történelmi olvasmányokból vett analógiák nem fékeznék. Többségük indulatai nem a sokirányú tájékozódáson vagy a minden tényezőre figyelemmel alakított mérlegelésen alapulnak. Követik a vezért, mert ő meghonosította az Orwell Állatfarmjából ismert bináris gondolkodást: „négy láb jó, két láb rossz”.

Orbán jól játszik a leegyszerűsítő gondolkodást erősítő fogalompárokkal: barát vagy ellenség, Magyarország vagy Brüsszel, béke vagy háború, az én pénztárcámba teszik a pénzt, vagy el akarják venni a bukszámból. Hívei nem Brecht tandrámáinak olvasása közben vesztették el a józan eszüket és hagyták ott a fogukat. Az esztelenekat és a fogatlanokat nem érintette meg a „megjöttek a fehérvári huszárokon” meg a bordalokon kívül szinte semmi. Színházba meg akkor voltak utoljára, amikor még Honthy Hanna énekelte a Hajmási Pétert, Simándi József a Hazám, hazámat.

Fordult a kocka: most Orbán a testes, maníros, idősödő, gyűlölettől fröcsögő primadonna, Magyar Péter a fiatal, tetterős, nemzetegyesítő ambíciókkal kopogtató új drámai hős.

FOTÓ: FLAJSZ PÉTER

Ha az eszteleneket meg a fogatlanokat megkérdeznék, ismerik-e Arturo Uit, akkor azt a választ kapnánk, mint amit Berek Kati kapott a Keressük Petőfit című műsorban. Nem is hallottak róla, de azt tudják, hogy mik akarnak lenni: focisták. Valószínűleg Bertolt Brecht és az Arturo Ui feltartóztatható felemelkedése című Brecht-tandráma ismertsége el sem érné Petőfiét.

ORBÁN MÁR 2020-BAN TÚLJUTOTT A ZENITEN, A SZÖKŐÉVKÉNT ELKÖNYVELT 2020-AS ESZTENDŐBEN A SZERENCSÉJE IS MEGSZÖKÖTT, AZÓTA LEÁLDOZÓBAN A CSILLAGA. Hat évvel az események után már kevesen emlékeznek arra, hogy a Covid világjárvánnyá fejlődése miatt Orbán 2020. március 11-én „dupla” veszélyhelyzetet (migránsveszély + pandémia) hirdetett. Ekkor még nem volt tudatában annak, hogy a járvány világszerte tömeges terjedése megállítja az országok gazdasági növekedését, a globális termelési láncolatok szétszakadoznak. Kezdetét vette a globális recesszió, ami alól még Orbán és kormánya sem vonhatta ki magát, pedig addig hihetetlen szerencsével, az uniós adófizetők pénzének ügyes markecolásával és nem kevés találékonysággal (ld. rezsicsökkentés) megtartotta az uralmát.

Véget értek a 2013 és 2019 közötti „boldog békeévek”, amikor a gazdasági növekedés átlagos éves üteme 3 százalék volt, és az egész időszakban alacsony volt az infláció (összesen 9 százalék), a reáljövedelmek pedig közel 40 százalékkal emelkedtek. 2020-ban ehhez képest törésszerű volt a fordulat. A Covid miatt kezdődött recesszióhoz még két olyan változás társult, amelyek Orbán uralmát alapvetően érintették. 2020 novemberében – meglepetésre – Joe Biden több elektori szavazatot szerzett, mint az Orbán nemzetközi elfogadottságát erősítő Trump. Decemberben pedig az Európai Parlament és az európai államfőkből álló Európai Tanács elfogadta az uniós pénzek védelmét szolgáló feltételességi mechanizmust.

Nem sejtettük, hogy a két tényező megjelenésével vége Arturo Orbán diadalmenetének, és már nem sokat kell várni, hogy megkezdődjék a hanyatlás. Ez nem azonnal volt észrevehető a gazdasági növekedés mértékében, hiszen 2021-ben a növekedés visszapattant, elérte a 6,4 százalékot, ami akár tovább is tarthatott volna, ha a magát megszervezni képesnek látszó ellenzéki összefogás nem készteti kétségbeesett lépésre Arturo Orbánt: az eszeveszett, minden gáton áttörő pénzszórásra.

A 2021 utolsó és 2022 első negyedévében részben a költségvetésből (a GDP kb. 4 százaléka), részben a jegybank olcsó hitelei miatti tőkevesztéssel (a GDP 3 százaléka), végül az uniós transzferekből (a GDP 3 százaléka) kiáramlott óriási pénzmennyiség a fogyasztói árak azonnali felrobbanását, az államháztartási hiány egekbe szökkenését és az azóta sem csillapítható államadósság-romlást hozta. Ha eddig a közönség jelentős része számára nem volt világos, hogy Orbánnak nincs a fenntartható növekedésben, a jólét visszaesésektől mentes emelésében testet öltő gazdaságpolitikája, a pénzszórás következményeiből mindenki megérthette.

Orbánnak egyetlen célja, hogy a jól megszervezett, minden részletében megtervezett rablógazdálkodást, a saját és a politikai családja gazdagodását fenntarthassa. A közönség minden rétege észlelhette, hogy a pénzesőnek meg Orbán hatalmának meg kell fizetni az árát.

AZ, HOGY ORBÁN RENDSZERE NEM ÁLL MEG A SAJÁT LÁBÁN, MERT PÉNZÜGYI-GAZDASÁGI OKOKBÓL FENNTARTHATATLAN, 2022-BEN DERÜLT KI. Két évre rá erkölcsi alapjai is szertefoszlottak a kegyelmi ügy nyomán.

Ma már minden gyerek tudja, még a legkisebb is, hogy Orbán nemhogy megtűri kegyencei körében a gyermekekkel szemben elkövetett bűnök elkövetőit, a pedofíliát, de egyenesen hajlamos az elkövetőket kitüntetni, vagy ha lelepleződnek, a büntetésüket enyhíteni. Ráadásul amikor rendszere züllöttsége és teljes erkölcstelensége lelepleződik, akkor asszonyok szoknyája mögé bújik, lemondatja az általa egekbe emelt, több nyelven beszélő, és kiváló debattőrnek mondott, listavezetőnek szánt volt igazságügyi miniszterét és a köztársasági elnök asszonyát is.

Orbán békeharcosainak közössége azóta a teljes erkölcsi züllöttség újabb jelét észlelhette abban, ahogyan a Szőlő utcai fiatalkorúak nevelőintézetében folytatott üzelmek lelepleződtek. Ezt a nem éppen apró botlást a rendszer tovább tudta überelni azzal, hogy (a „nemzet gázszerelője” mint stróman mögött megbúvó) szerény vagyonú Orbánról kiderült: Hatvanpusztán – apját maga elé rántva – Pusztaverszájt épít, amelynek kertjében zebrák, antilopok, bölények vegyülnek a legelésző szöcskenyájak közé.

Az addig a béke szigetének számító Magyarország ura azonnal békeharcossá vált, és dühe enyhítése érdekében az ország gazdasági nehézségeinek megoldása helyett az egész szolgasereg a züllött és sötét ügyek eltakarásával, a frissen feltűnt ellenfél megrágalmazásával lett elfoglalva – csak hogy Orbánról és a gyermekotthonokat züllésnek engedő csapatáról elterelje a figyelmet.

2026-BAN KIDERÜLT, HOGY ORBÁNNAK KIZÁRÓLAG A GYŰLÖLETKELTÉS ÉS AZ ESZEMENT PÉNZSZÓRÁS MEG AZ OROSZOK ÁLTAL MEGTÁMADOTT UKRAJNA GYALÁZÁSA A FEGYVERE. És ma már látszik, hogy ez sem lesz elég. Először támadt Orbánnak olyan ellenfele, aki a nép nyelvén arról beszél, ami a mindennapok gondja: a szétrohadó vasút, a kátyúba fulladt utak, az orvosok és nővérek önfeláldozása árán még épphogy működő egészségügy, a szaktanárok nélküli iskolák, a jövőkép nélküli fiatal életek.

Azzal, hogy Magyar Péter napsütésben, fagyban, esőben mindenhová elment és a nyílt téren, a templom, a kocsma előtt felmondta a helyiek és az ország bajait, megnyerte a választókat. Nem a szónoki pulpitusról beszélt lefelé, hanem mellőlük üzent fölfelé. Magyar Péteren megtört Orbán varázsa, ami valaha abból állt, hogy a komcsi meg kiszes pártkáderek bikkfanyelve, a kivénhedt konzervatív urak rozzant hanghordozása helyett frissen és szabadon beszélt.

Fordult a kocka: most Orbán a testes, maníros, idősödő, gyűlölettől fröcsögő primadonna, Magyar Péter a fiatal, tetterős, nemzetegyesítő ambíciókkal kopogtató új drámai hős. Magyar Péter nem fél, tudja, hogy kockázat nélkül nincs rizikó, és mindig van esély a véletlenre. Oda célzott, ahol eddig Orbánt nem fogta a golyó: a szívére. És kiderült, hogy Orbánnak a nemzetiszínű frázisok pufogtatásán kívül nincs is szíve, hisz zavartalanul hagyta, hogy gyerekeket évtizedekig megalázzanak, hogy azok kapjanak kegyelmet, akiknek örökre dutyiban lenne a helyük.

A nép már a másfél évtized alatt zsebre tett, ellopott élete, a tervszerűen folytatott rablógazdálkodás miatt is dutyiba küldené Orbánt és rablócsapatát, ám a gyerekbántalmazás már mindennek az alja. Ezen pedig nem segít, ha a tizenötödik meg a tizenhatodik havi nyugdíjat is odaígérik, ha könyöradományként félhavi pénzt adnak a tanároknak, ha örök életre adómentessé teszik az anyákat, ha az ukrán gyerekek elrablóit kell a népnek csókolgatnia, és mocskolni az ukrán anyákat.

Brecht darabjában az egész országot megkaparintó Arturo Ui felemelkedését és gengszterbandájának randalírozását nem tudják megállítani. Ám Arturo Orbán felemelkedését a nép 2026-ban még akkor is megállítja, ha esztelen és fogatlan békeharcosokkal veszi körbe magát.

A lapban megjelenő hirdetések nem feltétlenül tükrözik szerkesztőségünk álláspontját.

Az oldalon megjelenő vélemények nem feltétlenül tükrözik szerkesztőségünk álláspontját. Lapunk fenntartja magának a jogot a beérkező írások szerkesztésére, rövidítésére.

A mi közös hazánk

NAGY PÉTER TIBOR
egyetemi tanár

Nem tudom, hogy azok közül, akiknek ez az írás szól, lesz-e akár egy is, akihez eljut. A Mi Hazánk szimpatizánsai valószínűleg nem olvassák ezt a lapot. És a politikai buborékokban élő emberek – mint „szavazók” – nem beszélnek egymással.

Jó ideje vannak családok, ahol a szülők és gyerekek, vagy éppen a testvérek, unokatestvérek politikai értékvilágukban eltávolodtak egymástól, és a családi összejöveteleken van elég más téma. Akadnak munkahelyek, lakóközösségek, ahol az emberek már nem beszélgetnek közéletről – de tisztelik egymást. Nyilván egyszerűbb „nem beszélgetni” arról, amiben egy világ választ el minket a másiktól.

Nagy a kockázat, hogy a „Mi Hazánkat” ellopják. Mármint Orbánék. Ellopják, ahogy annak idején a kisgazdapártot is.

Most azonban jön a húsvét és a tavaszi szünet, amikor találkoznak a családok. És a közösségi médiában nem csak politikai buborékok szerint szerveződnek az emberek. Szóval: bármilyen reménytelennek tűnik is, kérem az olvasót, adja át mi hazánkos ismerősének, rokonának ezt a cikket vagy a tanulságát.

Figyelem: nagy a kockázat, hogy a „Mi Hazánkat” ellopják. Mármint Orbánék. Ellopják, ahogy annak idején Magyarország legrégebbi jobboldali politikai mozgalmát, a kisgazdapártot is. Aki már nem emlékezik: 1998-ban az első fordulóban leadott jobboldali szavazatok egyharmadát hozta el Torgyán József pártja. Hogy mit ígért a Fidesz, nem tudjuk pontosan, de az biztos, hogy sem a törvényhozás, sem a kormányzás terhéből/öröméből sem kaptak egyharmadnyit a kisgazdák. És a ciklus végére valahogyan eltűntek.

Pedig azok a körülmények, amelyek elég régen indokolttá tették, hogy a kistelepüléseken másfajta jobboldal szerveződjön, mint a közép- és nagyvárosokban, nem változtak. S hogy a Fidesz mennyire látja el az érdekképviseletüket, arról nem is érdemes beszélni: a földtámogatásokat Mészáros Lőrinc-féle kliensek viszik el, amíg egyáltalán léteznek – mert a Fidesz addig dolgozik, amíg végül az sem jön majd az EU-ból. Ellopták továbbá a KDNP-t: a párt szava a Fideszben kimutathatatlan. A Fidesz egyik főideológusa demens vénembernek nevezte a pápát, a kormánypárt szembekerült az európai kereszténydemokrácia legfontosabb pártjaival.

A Mi Hazánk szavazói láthatóan indulatos emberek. Dühíti őket, hogy büntetlenül lehet lopni. Hogy meg lehet erőszakolni a gyereket. Dühíti őket, hogy ez egy következmények nélküli ország. Ezért ellenzékiek – pedig juthatott volna a húsosfazék mellett nekik is hely, amennyit a Fidesz osztogatott a közbeszerzéseken. Kérem, tegyék a szívükre a kezüket: bíznak-e eléggé pártjuk vezetőiben ahhoz, hogy kimondják, a Mi Hazánk-frakció semmiképpen sem lép majd koalícióra a gyűlölt Fidesszel? Nem lenne biztonságosabb, ha ezt a hibát nem is lenne lehetőségük elkövetni?

Tudjuk, a mi hazánkosok számára elképzelhetetlen, hogy olyan pártokra adják a voksukat, amelyek a baloldali múlt felelősei. De most van olyan alternatívája a Fidesznek, amely nem ilyen. Vagy: ha még a Tiszára sem akarnak szavazni, maradjanak otthon. Ne vállalják a kockázatot, hogy szavazatukkal közvetve hozzájárulnak: a muszkavezető bűnözők kezében maradjon a mi közös hazánk.